

(encara no fa deu anys), fins a les "realitats presents", sens dubte s'ha guanyat i hem progressat molt i molt, gràcies a Déu!

Però no ens podem aturar aquí. Ample i espaiós és el camp per on cal encara avançar, vencent i eliminant obstacles molt reals i positius, dels quals en volfem parlar avui. Mes una altra setmana, si Déu vol, serà...

P. Agustí M.^a Forcadell, O. Carm.

MISSIVA A MONTSERRAT REIXACH

Benvolguda Montserrat:

Fa dues setmanes que vaig llegir el teu escrit en aquest Setmanari, i encara que tu no em coneixes, permet-me que t'adreci unes ratlles. A la teva germana Josefina la vaig conèixer, fa molt de temps, a l'Internat de les Germanes Carmelites, de Les Preses, Col·legi en el qual vaig estar durant quatre anys.

Sempre he recordat aquells anys de la meva infantesa i els primers de la meva adolescència. Jo era una nena molt moguda, "alborotada", com em deien sempre. Era una mica xerraire, m'agradava molt saltar i córrer, jugar i cridar. Em costava estar quieta l'hora de classe i, per aquella època, els estudis a mi em demanaven sacrifici i esforç, ja que no m'entusiasmaven gaire.

La teva germana, en canvi, era una bona alumna, molt aplicada, obedient, estudiosa, es portava molt bé. A les hores d'esbargiment, era alegre i simpàtica, jugava i saltava com totes. Especialment d'ella recorde que, sempre, tenia el somriure a flor de llavi. Se la veia una nena contenta i feliç.

Quan vaig saber la trista nova de l'accident, ho vaig sentir molt, creu-me. La mort d'aquella que havia estat una companya els darrers anys de la meva estada al Col·legi, em va impressionar. Per això, en llegir "Enyorant a la Josefina", he volgut contestar-te, perquè sàpigues que, d'ella, jo i totes les que havíem estat companyes seves, la recordem i estem tristes per la seva tràgica i inesperada mort.

Una companya

Carnet de RUTA

Seguim amb la joventut?

Avui la joventut clama preocupada pels problemes que inquieten i solleven la nostra societat. Això és un símptoma optimista i esperançador, perquè acusa, amb severitat i rigor, situacions anòmales que fan trontollar les seves estructures. La discriminació racial, la justícia incerta, el desnivell de classes, la religió, la manca de llibertat, són problemes greus els quals, segons la geo-

grafia que n'emmalalteix, supuren amb follia i virulència.

Dissortadament, seguim molt més acondicionats per les circumstàncies, que no pas lliures per a gaudir-ne d'una manera espontània. La mateixa llibertat, ens encaixa al reducte d'imponderables que suportem segons les necessitats o ambicions personals. Prou descobrim l'entrellat, sovint defectuós, que obliga a dissimular conviccions polítiques o religioses; àdhuc en sabem prescindir si es converteixen en una nosa per a la nostra seguretat i garantia. La grandesa dels ideals que preconitzen un món millor, sempre es compromet amb la servitud més insòlita i solapada.

Però tampoc és impossible transformar aquestes estructures que l'ull crític escorcolla a consciència i de les quals, al capdavall, acabem essent llurs víctimes. Només caldria modificar la mentalitat dels homes que les vertebrin; no és suficient el clam, cal un redreçament col·lectiu que mení al camí de l'amor i de la justícia. Manca cultura cristiana per a practicar-la, fins a prendre'n la lliçó i endevinar al nostre entorn la cugula que emmetzina les arrels.

Seguim amb la joventut. Si generalitzem, podem constatar que no hi ha massa diferència entre la d'avui i la d'ahir. Actualment disposa de més oportunitats per a expressar-se, d'un nivell de vida més elevat i ambient propici per a escoltar-se'ls. Tots ho hem estat de joves i cridat més o menys fort, afrontant situacions que ens semblaven injustes o discriminatòries, encara que ens fessin l'orni o ho consideressin un arrauxament. Malgrat això, hem viscut convençuts de participar en l'evolució social; si més no, perquè els joves d'avui puguin cridar i se'ls escoltin.

El perill que els sotja és que, seguint la corba vital i quan de joves ja no ho siguin tant, caldrà involucrar-se a la que ara titllen societat de consum. Hauran d'acomboiar-s'hi i sense cridar massa si volen sobreviure. La lluita s'inclinarà per un altre tombant, servint-se d'un to de veu no tan sorollós per a conservar o defensar allò que obtinguin, fruit de l'enginy o de l'esforç de llur treball.

Per a seguir mantenint aquests postulats tan radicals i expeditius, només hi ha l'alternativa de fer-se "hippies". Aquests, rebels autèntics, no admeten les regles del joc que imposa la societat, ni disposen del coratge suficient per a combatre-les o la resignació per a agençar la vida a la mesura de llurs propòsits, sense veure'n naufragar els principis que proclamen. Personalment admiro molt més al "hippie" que renúncia generós aquesta societat perquè no li agrada, que no pas al jove cridaire acabant per acomodar-s'hi, assolint una situació com més aburgesada millor.

Ésser jove és un privilegi, però no pas una doctrina per a tota la vida.

ALOT

ALQUILO

Piso principal muy céntrico, propio para despacho

Razón: L. Olivas Alta Madoixe, 5 OLOT